

Τὰ παλὰ θυμάται κλέη
καί' στούς καλογέρονς λέει:

Κρύψτετ' με σὲ κελάρη,
κρύψτετ' με σὲ κελί,
κι' ὁ κὴρ Μήτοος μὲ κηλάρη,
ποῦχει τὸ χρυσοῦ μαλλί.

Σὲ σπάρηα καὶ σὲ ρύζα βάζει φόρους, βάζει τέλη,
βγάζει σχέδια σοφά,
μὰ γὰρ τοῦτ' ἀπὸν Πεντέλη
ἔσται κί' ἐγὼ κρυφά.

Ἄν μ' ἀρέσουν τέτοιοι φόροι,
μῆτε τοῦτο, μῆτ' ἐκεῖνο,
κι' ἐπιμένει μὲ τὸ ζῶρι
στὴν Κυβέρνησι νὰ μείνω.

Κι' ἐπιμένει καὶ μὲ πύγι
καὶ μὲ στρούφι στὸ κυνήγι,
κι' ἄρρησ καὶ τοῦ Ταμίου τὸν μεγάλο θησαυρὸ
κι' ἄλλα μὲς στὸ μοναστήρι καταφύγιον νὰ βρῶ.

Ποῶς πλοῦτος καὶ λαμπρὸς,
στὰ Ταμεία μῆτε φράγκο,
μὰ τὸν Ράλλη βλέπω μπρὸς
ὅπως ὁ Μακβέθ τὸν Βάγκο.

Νάτος, μὲ καταδιώκει... κρύψτετ' ἔνα δυστυχή,
προσφιλεῖς μου μοναχοί.
Μάθετέ με, καλογέροι,
πῶς τὸ τριβῶν τὸ πιπέρι.

Στὸ πρόγραμμα διαφωνῶ
μ' ἐκεῖνον, μοναχοί μου...
καλογεράκι θὰ γενῶ
ν' ἀγῆσω τὴν ψυχὴ μου.

Ἀνοίξωμ' ἐν τὸ στόμα με... κι' ἐγὼ ποῶδ' λυποῦμαι
τὸν Ράλλη μας, ποῦ ρέβει,
μὰ τῶρα σπαρῶσι γρήγορα νὰ φάμε καὶ τὸ χοῦμο,
κι' ὁ Ράλλης ἄς γυρεύη.

Ἐλθῶσα κι' ἀτελειότητα
μ' ἀπὲς τὴν νέα κρῖσι...
βάλτε μου παππαδοτικὰ
νὰ μὴ μ' ἀναγνωρίσῃ.

Ὁργὴ μεγάλη τοῦ χρυσομαλλῆ.

Φωτὰ σὲ κάθε τορπιλλοβόλο,
τί περιμένετε μὲ χάσκον στόμα ;
φωτὰ στὴν Κίχλα φωτὰ στὸ Στόλο,
πιάστε τὸ κότερο τοῦ Κόντε Ρώμα.

Ἄν εἶναι κρῖσις ὅσων κι' ἀπὲς,
πιάστε τὸν Ρώμα... τί περιμένετε ;
πέλαγος εἶναι... ποῦ δὲ κρυφτῆ ;
δ, τι κι' ἂν πλὴν ὁ ἐκεῖνο φαίνεται.

Φέγετε τὸν Ρώμα σὲ τέτοια κρῖσι,
γὰρ αὐτὸν πέλαγὸν νὰ διασχίσετε,
κι' ἂν ἐπιμένῃ νὰ μὴ γυρίσῃ
τὸ κότερο τοῦ νὰ ναυμαχίσετε.

Ἔστ' εἰ θέλει;... φύγε χαζέ...
τί μοῦ χαϊδεύεις ἐσὺ τὴν πλάτη;...
τῶρα πηγαῖω γὰρ τὸν Σκουζέ,
τῶρα πηγαῖω γὰρ τὸ Παλάι.

Πέντε θυμόμο, δέκα γεῶδ,
τῶρα τὸν Νώττα παρακαλῶ,
πέγνω τοὺς δρόμους καὶ τὰ σοκάκια,
βγάξω βεάδες, βάζω σακάκια.

Ὁ χρυσομαλλῆς ρεπουμπλικάνος
τὸ Παρλαμέντο θὰ τὸ τρομάξῃ,
κι' ἄς διαφύδῃ κι' ὁ Καραπάνος
αὐτὰ ποῦ μοῦτε μῆσα στ' ἀμάξῃ.

Πεζοὺς κι' ἐπίπουρος κατεπενομένους
πρὸς δεσπῶν τῶρα καλῶ ἐφήρη...
κι' ὁ Γουναράκης εἶναι κρυμμένος
μὲς στὴς Πεντέλης τὸ μοναστήρι.

Πιάστε τοῦτον τὸν ἐν τέλει,
ποῦ μονάξῃ στὴν Πεντέλη.

Πιάστε τὸν τὸν φηγιάδ, πιάστε τὸν ἀρουσίμο,
πιάστε καὶ τοὺς καλογέρονς, μὰ καὶ τὸν Ἡγούμενο.
Πιάστε καὶ τὰ σωτῆ
νὰ μωρῶν τὰ κελιά.

Ρώμα, σὲ παρακαλῶ,
ἔλα μου γαλὸ γαλὸ.
ἔλα, Νίκο Γουναράκη,
ποῦ γινεὺς καλογεράκι.

Μῆτε φόρους θὰ θελήσω, μῆτε πρόγραμμα θ' ἀλλάξω,
μόνο τὸ παῖρὸ τοῦ γέρον κατὰ πάντα θὰ φυλάξω.

Ἐπὲν αὐτὰ, πλὴν ἔφεξε Κυβέρνησις τοῦ Ράλλη,
κι' ὁ κὴρ Βουδοῦρης ἔγινε τὸν Ναυτικὸν καὶ πάλι,
ὁ παραλῆς ὁ δυνατός, ποῦχει μεγάλον ὄγκο,
καὶ τῶρα πρὸ τὰ Ναυτικὰ τὰ ἔξερε σὺν τὸν Ἰγγο.

Ἔγινε καὶ τὸν Χριστόπουλο τὸν Ὀλυμπιονίκη,
ποῦ τόσα χρόνια πρόσμενε κι' αὐτὸς Ἰπουργίλι.
Ἔγινε καὶ τὸν Καλλιφρονά, τὸν Ἄμπερο τὸν λαμπρὸ,
ποῦ τῆς γλαυκώπιδος Θεᾶς τὸν ἔβανεν γαμπρὸ.

Κι' ὁ Περικλέτος φάτιςος κατόπιν τῆς ἑλπίδος
δοῦ, τί λές, βρε Φασουλῆ, θὰ κρατηθῆ κι' ὁ Ράλλης ;
σὺ πρὸς δεσπῶν συλλογίμοις θαρροῦ συχνὰ πῶς τρέπεται...

κι' ὁ μεριόφρον Φασουλῆς
τοῦ λέγει μετὰ συστολῆς :
ποῶδ' φοβοῦμαι νὰ μὴν ποῦ πῶς ἤλθεν, εἶδε, κι' ἔπεισα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
ἢ ἄλλους λόγους ἀγγελάταις.

Καὶ τοῦ Ρωμοῦ τὸ φύλλον πρὸς δίους ἀναγγέλλει
λαμπρῶς τὰς ἐξετάσεις κι' ἐφέτος ποῦς τελείωσε
τὸ Παρθενουργεῖον ἐκεῖνο τῆς Σκορδέλης,
ὅπου δικαίαν φήμην στερεῶς ἐθεμελίωσε.

Ἐἴχα κερδῶ, μωρὸ παιδί, νὰ φύλω τὸ γρασὸ
τῆς ραπτικῆς Κατάστημα τὸ κομοφοκαουστό,
τοῦ Γεωργίου τοῦ μοναδικοῦ, τοῦ Παππαϊωάννου,
ποῦναι τὸ καταφύγιον κάθε προαινεοῦσίνου,
καί' στοῦ Σταδίου τὴν δδὸν λαμπρὸν φεγγυβολεῖ
καὶ κάθε κέρσιον κομφοῦν τῆς μόδας προκαλεῖ.

Ἐλθε τὸ θέρος, ἀρχισε κι' ὁ ἐπίκουρος ἐσάν,
καὶ τρέξτε νὰ κώπτε τὰ κολοκαρινά.
Τὶ κοστούμαρα ! μάτα μου !... μωρὸ ζῶντος Παρίσι,
μπαίνεις καμπόσαις, ἀδελφέ, καὶ βγαίνεις κωπαρίσι.
Ὅπως τεχνίτης θαυμαστός ὁ Παππαϊωάννου
καὶ γὰρ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γὰρ τὸ μπόι ἄνου.